

Необхідно, також розвивати судноплавство в Одеському регіоні, який має декілька великих річок. Найбільш привабливою із них вважається ділянка Дунаю, який зв'язує Україну з європейськими країнами – членами ЄС у Центральній та Західній Європі, а також з Балканами. Будівництво паромної переправи «Ісачка – Орлівка» може активізувати судноплавство в регіоні. Зазначені заходи дадуть змогу розвантажити залізничний вузол біля Великої Одеси, розвиток річкового транспорту зміцнить позиції України в міжнародних транспортних коридорах.

Отже, проведений аналіз показав, що Україна має великий, але мало реалізований потенціал перевезень річковим транспортом. Зважаючи на перспективність розвитку річкового сполучення в західному напрямі, актуальною є реалізація інфраструктурних проектів у партнерстві України та країн – членів ЄС. За наявності державного сприяння та залучення відповідних інвестицій, внутрішні водні шляхи можуть стати гарною альтернативою існуючим транспортним схемам, що має забезпечити розвиток конкуренції на транспортному ринку, підвищення рівня транспортного забезпечення відправників та диверсифікації ризиків на етапі транспортування.

Список використаних джерел:

1. Офіційний сайт Міністерства інфраструктури України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mtu.gov.ua/projects/40/>
2. Гуржій Н. М., Городова А. В., Одинець Т. Є. // Економіка і суспільство / Річковий транспорт України: проблеми та перспективи розвитку// 2016. – Вип. 3. – Режим доступу: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/3_ukr/11.pdf

Д. е. н. Сазонець І. Л., Саленко А. С.

*Національний університет водного господарства
та природокористуванням (Україна)*

СИСТЕМА ТА ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА УКРАЇНИ

Основною рушійною силою національної економіки є розвиток підприємницької діяльності в усіх сферах народного господарства. Крім того, підприємництво активізуються в таких сферах як медицина, фізична культура та спорт, культура, що довгий час не було притаманно для пострадянського простору. Тому створення інституційних основ державної підтримки лібералізації підприємницької діяльності стає все більш важливою умовою економічного зростання в Україні. Серед інститутів державної підтримки лібералізації

підприємницької діяльності головну роль відіграють органи державного управління, на аналізі значення та діяльності яких буде базуватися подане дослідження.

Питання лібералізації підприємницької діяльності знаходиться в контексті європейської моделі розвитку економіки України. Практично всі наукові економічні школи України приділяли увагу, як проблемам лібералізації економіки, так і окремим питанням розвитку підприємництва. Безпосередньо ці питання досліджували Амоша О. І., Безтелесна Л., Гайдук В., Королевська Н., Куряча Н., Лукашук В., Ляпін Д., Сазонець І., Сазонець О., Сіпайло Л. Зміна умов господарювання, активне просування інституційно-економічної системи України в напрямку європейської інтеграції та імплементація нових європейських норм та стандартів до практики формування умов розвитку вітчизняного бізнесу потребує подальшого дослідження цих процесів.

Система розвитку та лібералізації підприємницької діяльності ґрунтується та елементах глобального, інституційного, державного регулювання. Ці елементи національного та глобального рівня доповнюються конкретними управлінськими та організаційно-технічними параметрами, які надають змогу в комплексі створити систему регулювання підприємництва. Кожний із зазначених рівнів має свої специфічні інструменти регулювання та цільові групи суб'єктів управління.

З точки зору наукових позицій необхідно визначити такі елементи лібералізації підприємницької діяльності, на які повинна впливати держава з метою їх посилення: поліпшення бізнес-середовища, мінімізація регулюючої ролі держави, забезпечення прозорого та послідовного регуляторного середовища, збалансована системи податків і соціальних платежів, інформаційна відкритість влади, гарантії захисту прав власності, контроль за діяльністю влади.

Діяльність суб'єктів малого підприємництва у багатьох випадках залежить від дій державних органів виконавчої влади. Без спеціальних заходів державної підтримки розвиток малого підприємництва неможливий. Проте державна підтримка малого підприємництва стримується макроекономічними умовами.

До головних проблем, які стримують розвиток малого бізнесу, можна віднести недосконалість системи оподаткування, нестабільність бюджетного фінансування державної і регіональних програм підтримки бізнесу.

Невиконання планів фінансування національної програми сприяння розвитку малого підприємництва, очевидно, пов'язане з тим, що органи виконавчої влади, які, на жаль, змінюються надзвичайно часто, розглядають цю статтю

бюджету за залишковим принципом. Тому орієнтація наших підприємців і малий бізнес на велику роботу: нарощування обсягів виробництва, укладання контрактів, розширення ринків збуту вітчизняної продукції.

Д. е. н. Сардак С. Е., Іотова К. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО:
СВІТОВИЙ ДОСВІД ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
В УКРАЇНІ**

Соціальне підприємництво – це господарська діяльність, яка сполучає у собі три ознаки: економічну (отримання прибутку), соціальну (вирішення певної соціальної проблеми), управлінську (залучення усіх працівників в процес прийняття управлінських рішень). Тобто соціальне підприємство, на відміну від неприбуткових організацій, спрямоване на отримання прибутку, проте значна його частина спрямовується на вирішення різних соціальних, культурних та екологічних потреб, що виникають у суспільстві та, здебільшого, не отримують належної уваги з боку інших інститутів.

Громадянин Бангладеш Мухаммад Юнус – лауреат Нобелівської премії миру 2006 року за зусилля створити економічний та соціальний розвиток знизу, зазначає, що «Соціальний бізнес для досягнення своїх цілей створює працююче підприємство чи структуру. Коли грошові ресурси інвестуються в компанію, після того, як з їх метою досягаються поставлені задачі, вони повертаються до інвестора у декілька разів більшому обсязі. Вони можуть бути реінвестовані у бізнес знову і знову» [1]. Таким чином, соціальний бізнес є життєздатним, здатним розширюватись, змінюватись та вирішувати все більше завдань

Зважаючи на досить сильну диференціацію суспільства, підприємці все більше почали замислюються над більш важливими та глобальними проблемами, ніж забезпечення стабільного функціонування та розвитку бізнесу. Саме тому у світовій практиці є багато прикладів діяльності соціальних підприємств, які привертають увагу та сприяють вирішенню найрізноманітніших соціальних проблем – від реалізації міських проектів для підвищення добробуту мешканців до допомоги хворим дітям та дорослим. Так, у Великій Британії налічується близько 70 тис соціальних підприємств на яких працює майже 1 млн осіб, а в Німеччині 100 тис таких компаній із 2,5 млн працівників [2, с. 39, 45].